

ಢೂಲಕ ಅದೇ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೂಂಡಾಗ ಅದು ಉತ್ತತ್ತಿ ಢಾಡುವ ರಸಾನುಭೂತಿಯು ಪ್ರತೀಬಾರಿ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

◆ ನಿಢ್ಢು ಗುರುಗಲ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವಿರಾ?

ಯು.ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣರಾವ್ ಢತ್ತು ಚಂದ್ರಭಾಗಾದೇವಿ, ಕೇಳುಚರಣೆ ಢೂಹಪಾತ್ರ, ಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಆಳ್ತ... ಹೀಗೆ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ, ಋಷಿಪದ್ಧರಾದ ಗುರುಗಲು ನನಗೆ ಪಾಠ ಢಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕೃಪಾಶೀರ್ವಾದ ಢತ್ತು ಭಗವತಿಯ ಆಶೀರ್ವಾದ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕರೆದುತಂದಿದೆ. ಎಷ್ಟೂಬಾರಿ ನಾವು ಗುರು ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥ ಢಾಡಿಕೂಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಗುರುವೆಂದರೆ ಅವರೇ ಪೂರೆಯವವರು, ಢುಂದಿನ ದಾರಿ ತೂೂರುವವರು. ಢಾಗದರ್ಶಕರಾಗಿ, ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿ ಸಲಹುವವರು. ಅಂತಹವರು ದೀರ್ಘ ಬೂೂಧನೆಯನ್ನು, ಸೂೂಚನೆಗಲನ್ನು ಕೂೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಕಣ್ಣಿನ ಚಲನೆಯಿಂದಲೇ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ತಿದ್ದಿ ತೀಡುವ ಕೆಲಸ ಢಾಡಬಲ್ಲರು. ಹರ ಢುನಿದರೂ ಗುರು ಕಾಯುವನು ಎಂಬ ಢಾತಿದೆಯಲ್ಲ. ಲಘುವೆಂದರೆ ಚಿಕ್ಕದು, ಹಗುರವಾಗಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರ ಢಾಡುವ ವೇಲೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಢಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕು. ಆಗ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಢನಸ್ಸನ್ನು ಸಿದ್ಧತೆ ಢಾಡಿಕೂಳ್ಳಬಹುದು. ಜ್ಞಾನಸುಧೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಶಿಷ್ಯ ರೂಪುಗೂಂಡಾಗ ಢಾತ್ರ ಗುರುವಿನ ಬೃಹತ್ವನ್ನು ಅರ್ಥ ಢಾಡಿಕೂಳ್ಳಬಹುದು. ಹಾಗೆಂದು ಶಿಕ್ಷಕರೆಲ್ಲರೂ ಗುರುಗಲ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಸಾಢಾನ್ಯವಾಗಿ ಗುರು ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂದೇ ಢಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. ಜ್ಞಾನ ಸುಧೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುವ ಶಿಷ್ಯನು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪಲು ಪರಿಶ್ರಢು ಪಡಬೇಕು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನ ಗುಣಗಲನ್ನೂ ನಢ್ಢು ಹಿರಿಯರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಕಾಕಸ್ಥಾನಂ ಬಕಧ್ಯಾನಂ ಶ್ಶಾನ ನಿದ್ರಾ ತಥೈವಚ, ಅಲ್ಪಾಹಾರಿ, ಗೃಹ ತ್ಯಾಗಿ, ಇತ್ಯೇವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಪಂಚಲಕ್ಷಣಂ'.

◆ ನೃತ್ಯವನ್ನು ಇಷ್ಟೂಂದು ಹಚ್ಚಿಕೂಂಡಿರುವ ನಿಢುಗೆ ನೃತ್ಯ ಢಾಡಬೇಡಿ ಎಂದು ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿದ

ಪ್ರಸಂಗ ಎದುರಾಗಿತ್ತು...

ಜಢರ್ಢಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಪಘಾತವು ನಾನು ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ನೂೂಡುವ ದೃಷ್ಟಿಕೂೂನವನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿತು. ಕಾರು ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಗಾಯಗೂೂಡು ನಾನು ಆಸ್ತ್ರ ಸೇರಿದ್ದೆ. ಈಗಷ್ಟೇ ಝುಗಢುಗಿಸುವ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು, ಢುರುದಿನವೇ ಂದು ಹುಳವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ ಅನಿಸಿತು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಿರುವಂತೆ ಢಾಡಿರುವ ಅಪಘಾತವದು. ಬೆನ್ನುಢೂೂಳೆ ಢತ್ತು ವರ್ಷಗೂೂೂಗೆ ಪೆಟ್ಟಾದುದರಿಂದ ನಾನು ಢಲಗಿದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಿತ್ತು.

ನನ್ನ ದೇಹದ ಕತ್ತಿನ ಭಾಗದಿಂದ ಸೂೂಟದವರೆಗೆ ಪ್ಲಾಸ್ಟರ್‌ಆಫ್ ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಹಾಕಲಾಗಿತ್ತು. ಆರು ತಿಂಗಳ ದೀರ್ಘ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯದು. ನಾನು ಹುಷಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ವೈದ್ಯರು, 'ಇನ್ನು ಢುಂದೆ ನೀನು ನೃತ್ಯ ಢಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಜನರಂತೂ ನೀನಿನ್ನು ಆರಾಢುವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಢ್ಢು ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಲಾದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ್ತ ಕೇಳುತ್ತ ನನ್ನ ಅಲೂೂಚನೆ ಕುಸಿದು ಹೂೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೇ ಏಕಾಯಿತು, ನಾನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಶ್ರಢುಪಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ? ನೃತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಬದುಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾಯಿತು. ಲೀಲಾಚಾಲವಾಗಿ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಲಾವಿದೆಯಾಗಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಪಘಾತದ ನಂತರ ನೃತ್ಯವೆಂಬುದು ನನ್ನಿಂದ ಬಹಳ ದೂರ ಸಾಗಿ, ಢೇರೂಪವರ್ತವನ್ನೇ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತಂತಿತ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣದ ನೂೂವು ವಿವರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೇ ಏಕಾಯಿತು ಎಂಬ ಸ್ವಯಂಢುರುಕದಿಂದ ಬಲಲಿದ್ದೆ. ಂದಂತೂ ಸತ್ಯ, ನೃತ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ನನ್ನ ಬದುಕು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆಗ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನಾನು ದಾಟಿದ ಬಗೆ- ಎಲ್ಲವೂ ಢೈ ಝುಢೈನಿಸುವಂಥದ್ದು.

ಚೇತರಿಸಿಕೂಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ನಾನು ನೃತ್ಯವನ್ನು ಢೂೂದಲಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ನೃತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಬದುಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಢನಸ್ಸಿಟ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ನೃತ್ಯ ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.